

Franz Bardon előadásainak jegyzeteiből

1949-1950, Prága

A cikkben található, beugrással elkülönített bejegyzések nem tartoznak az eredeti előadások tartalmához; csupán kiegészítő magyarázatként szolgálnak.

Az elemek egyensúlya és az analógia törvényei

"Hogy mennyire fontos a mágikus egyensúly az abból is következik, hogy senki sem közeledhet Istenhez, ha nincs mágikus egyensúlya."

"Ebben az egyensúlyban találkozunk Istennel és átéljük, amit a misztikusok **misztikus halálnak** tartanak, de mi ezt **abszolút egyensúlynak** nevezzük (amihez fokozatosan szoktatnunk kell magunkat)."

"Sok misztikus számára ez ideáljainak csúcsa, legmagasabb pontja, de nekünk csak az út kezdete. Ebben különbözünk a misztikusoktól. A Biblia erre az állapotra utal az Újszövetségben, mint betelést a Szent Szellemmel."

"A mágikus fejlődésünkhöz Salamon templomának felépítésére kell szentelni utunkat, négy oszlopon: tudással, elszánt és kitartó érzülettel, akarattal, hallgatással és titoktartással."

A valódi hermetikusnak szükséges elérnie a négy elem uralását. Ezzel egyensúlyt ér el, ami nélkül az asztrál hajtja vagy fékezi. A "mágikus egyensúly" az elemek uralásának következménye és az asztrál elérése. Ezért újra elő kell venni a tulajdonságainkat és az elemek szerint elrendezni, hogy hatni tudjunk az elemekre. (Néhány tulajdonság több elembe is lehet - ezt először meg kell ismernünk, hogy melyik elemről van szó.) Mindenkinek saját tükröt kell létrehoznia, hogy megismerje azokat az elemeket, amelyek a legnagyobb mértékben sebesítik meg. Ez a valódi értelme az introspekciónak.

Aki egyensúlyt ért el és már semmiben sem egyoldalú, megfoghatatlannak és érinthetetlennek tűnik másoknak, olyan mint a mérleg egyensúlya. Ha a hermetikus mágikus egyensúlyban van, akkor büntetlenül átléphet minden szintet; egyikben sem lehet megsebezni, mert a Karma már nem hat rá. A Karma ugyanis az elemeken keresztül támad minket. Ezért igaz, hogy szerezd meg az abszolút egyensúlyt azzal, hogy önmagadhoz őszinte vagy, megismered saját hibáid és utána dolgozz magadon, mert ha nem szerzed meg az elemek feletti uralmat, akkor nem fejlődik ki mágikus autoritásod sem. Ahol nem elég akaraterőd ott használd a passzív módszert - **szelídítsd meg a**

tudatalattit! Persze jobb az aktív módszer, ahol akarattal dolgozunk, ami az erők harca.

Mihelyt a kilengéseink kicsik lesznek, akkor felhívjuk magunkra az asztrál figyelmét, mely először harcolni fog ellenünk, de a végén a mi segítőnk lesz és megnyílik utunk. A mágikus egyensúly megszerzése a legnehezebb lépés. Akinek ezt nem sikerül elérnie, az általában abbahagyja a gyakorlatokat - néha bele is bolondulhat (szimbolikusan értve). Mágikus egyensúly nélkül a sikerek csak ideiglenesek lesznek és az adott elem legváratlanabb pillanatban sebesít meg minket. Vigyázat, a karma az elemi-lényeken keresztül hat. Ha van egyensúlyunk, akkor van autoritásunk és uralni tudjuk az elemeket. A mágikus egyensúly elérése néhány évig is eltart. Ezért kezdetben meg kell elégedni a legfőbb tulajdonságok uralásával, hogy a kilengések kicsik legyenek. Számold ki a százalékos arányát az elemeknek és rendezd őket három csoportba, és miután ez megvan dolgozz rajtuk. Mérlegeld melyik tulajdonságot tudod akarattal legyőzni (és melyiket passzív módon). Így mágikus autorításra teszel szert. Az aura megtisztul és magadra vonod a magasabb erők figyelmét. (A legrosszabb dolog, ha az "asztrál örzője" észre sem vesz minket, ami úgy jelentkezik, hogy minden könnyen megy, minden akadály nélkül.) Meghódítod a karmát (az elemeket) és az események nem a karma szerint fognak megtörténni; a sors kikerül téged, a karma kisebb lesz és szabadon tehetsz, amit akarsz. Ha mégis valami megsebez, akkor az nem a karma lesz, hanem az "Isteni gondviselés"! Ugyanis az elemi energiákból többleted lesz. Normálisan **30% karma, 30% akarat és 30% az "Isteni gondviselés"**, de a mágikus egyensúlyban 30% az "Isteni gondviselés" és a többi a szabad akarat.

Természetesen saját cselekedeteidért te viseled a felelősséget, de a büntetést az "Isteni gondviselés" végzi, nem a karma. Az "Isteni gondviselés" viszont nagyon elnéző és csak a törvények megsértéséért büntet. Tehát a mágikus egyensúly megszerzésével gyors haladást érsz el. "Kötözd meg magad és szabad leszel."

A mágikus hatalom titka valójában a **szexualitás** problémája. A teremtés és a megtermékenyítés, ahol a mentális rész az érzelmi résszel megalkotja a harmadikat, a hitet vagy ideát. Az apa a tudatos akarat és az anya pedig az érzelmi (asztrális) oldal, akiben a gyermek megszületik. Ha a további kapcsolatunkat ápoljuk, harmonikus szeretetteljes módon, akkor a hit vagy idea kibontakozik bennünk és **általa bármit megtehetünk**.

Dolgozz az elemek uralásán és ők szolgálni fognak neked, de ha nem sikerül, akkor az elem növekszik. Tehát, akinek van mágikus egyensúlya megismeri az abszolút igazságot és minden törvényt, és a karmától (a múlt életek terheitől) mentes lesz. Tisztítja szellemét és a lelkét, új személyiséget szerez, megszerzi az elemek feletti autoritást. A legmagasabb lényekkel léphet kapcsolatba, saját maga ura lesz, minden sors felett és mások sorsai felett is, amit ugyanolyan jól ismer, mint saját magát. Csodákat csinál és minden segít neki, minden rituálé megfelel neki.

A név és annak jelentősége

Utunkon új embert alkotunk és őt el kell neveznünk. A név a mi személyiségünket fogja jelölni. Több nevet is adhatunk asztrális és mentális lényünknek. Minél inkább tudatosítjuk önmagunkat, annál inkább adhatunk több nevet magunknak. Az szerint melyik szinten dolgozunk használjuk az egyes neveket. Tehát ha az anyagi nevünket használjuk, akkor a mentál lényünk nem hallgat. Az értelme ennek abban van, hogy szétválasztjuk és tudatosítjuk:

1. Fizikai, asztrális és mentális vagyok.

2. Itt itthon vagyok. Az asztrál és a mentál ért engem, hallgat rám és én ismerem törvényeit.

Így minden szinten saját individualitásod alkotod meg, szó szerint teremtetője leszel. A név jelentősége abban van, hogy autoritásod fejlesztet. Mint egyenlő felekkel beszélsz velük, és érted őket.

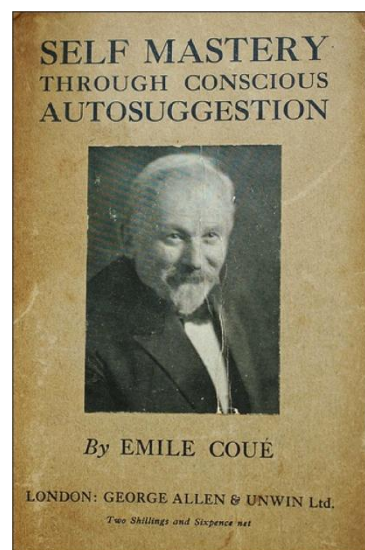
A név jelentőségéről és absztrakt értelmével kapcsolatban lásd ezt a cikket: ["Gödel: Isten szükségyszerű létezésének bizonyítása"](#). Nem véletlen, hogy születés után rögtön egy szimbolikus nevet kell adnunk a gyerekeknek.

A tudatalatti - autoszuggesztió

A tudatalatti a mi legnagyobb ellenségünk, mindig akarunk ellenkezőjét (vagy elferdítését) csinálja. Barátod (és odaadó szolgáló) csak akkor lesz, ha eléred a mágikus egyensúlyt. A tudatalattit autoszuggesztióval befolyásolhatod, lásd Coué módszerét, amelyre Franz Bardon hivatkozik előadásában:

[Coué-izmus, Elméd gyógyító hatalma \(pdf fájl\)](#)

Saját kérésünket (vágyainkat) az által érjük el, hogy elveszük belőle az időt és a teret. Kívánságunkat felszólító módon, röviden, jelen időben fogalmazzuk meg (most, én ezt kívánom, ezt akarom) és a tudatalatti így azonnal azonosul a tudatunkkal, közreműködik vele (illetve a lélekbe megjelenő érzés, vágy, állapot a tudatalattira is hat). Így a tudatalattit meglepjük, **mert minden, ami az asztrális lélekben történik, összeköttetésben van a tudatalattival is**. Ne feledd, hogy minél nagyobb kilengéseid vannak intellektuális szinten, annál nagyobb kilengések vannak a tudatalattiban is. Ez ellen immunitást kell szereznünk. Ismételd meg a formulát 30x egymás után **akarat nélkül**, minden erőltetés nélkül és így a tudatalatti azonosul a te kívánságoddal és automatikusan hatni kezd. A tudatalatti akkor is hat, ha a tudat elhalványul, mint például az alvásban, sokban vagy melankolikus állapotban mindenhol, ahol megszűnik a kapcsolat a világgal. Az ismétlést tehát akarat nélkül végezd, automatizálva, ehhez több segédeszközt is használhatsz. (Nagyon lassan kiejtve mondogasd magadnak, monoton hangon úgy, hogy még jól halld füleddel - megjegyzés Coué módszere szerint.) Erre a legmegfelelőbb idő

alvás előtt van, amikor kívánságunk ismétlése után elalszunk. Ha napközben végezzük, akkor ajánlott rögtön a 30x-os ismétlés után a gondolatmentes (negatív) állapot megvalósítása meditációban. Ezt a módszert akkor használjuk, ha saját akaratumk nem volna elegendő, tehát **használjuk az ellentétét**, mintegy azonosulunk a tudatalattival, mert a felettes tudatot és az akaratot átmenetileg korlátozzuk.

Miért kell akarat nélkül ismételni?

A tudatos akarat feszültséget hoz létre, intellektuális kontrollt aktivál, és lezárja a tudatalatti befogadó kapuit. A tudatalatti csak akkor fogad be, amikor a tudat elernyed, nincs erőltetés, nincs „akarom, hogy működjön” érzés. Ezért mondja Bardón: „Ismételd akarat nélkül.”

A „parancs”, itt felszólítás inkább, ebben az értelemben nem erőltetést jelent, hanem tiszta, zárt, kompromisszummentes formát, amely nem keveredik más belső tartalmakkal. A tudatalatti nem a gondolatot fogadja be, hanem az átélést: a képet, az érzelmet, a vágyat és a testi jelenlétet — mintha már valóság lenne. A felszólítás itt nem parancs, hanem aktív hozzáállásra hívás. Emocionális felkiáltás, életre keltés. A nagy MOST és LEGYEN! A hermetikus teremítő impulzus: érzelmi felkiáltás, amely életre kelti a formát a MOST-ban. A tudatalatti nem engedelmeskedik, hanem azonosul azzal, ami benne megszületik. Nem parancsot hajt végre, hanem formát vesz fel — azt a formát, amelyet a tudat a MOST-ban életre hív. (Énekek éneke 8:5)

A tudatalatti és a tudat kapcsolata:

A tudatalatti önmagában nem hoz létre struktúrát; csak szinkronban lévő élményeket mutat és tárol, és ezeket intenzitás és gyakoriság alapján súlyozza. (Teljesen ellentétes érzelmek is jelen lehetnek egyszerre.) A tudatalatti számára nincs külső világ — csak belső szubjektív élmény. Minden, amit érzékel, benned jelenik meg, ezért a külvilágot is a saját belső mintáin keresztül értelmezi. Számára minden „te vagy”. A struktúra megalkotása, a kapcsolatok és az értelmezés a tudat (szellem) dolga. A tudat feladata, hogy rendet és összefüggéseket hozzon létre a belső világban, majd ezt a kész formát átadja a tudatalattinak, amely aztán már ezzel a struktúrával dolgozik.

A tudat alkot és elrendez. A tudatalatti befogad és megvalósít.

A tudatalatti nem más, mint a lélekben lévő érzelmek, vágyak, képek és szokások **automatizált** működése. Nem a szellem része, hanem az asztrális világ megszokott „alapjárata”, amely csak belső élményeket ismer, és a külvilágot is a belső mintákon keresztül értelmezi.

A tudatalattiban nincsenek valódi fogalmak (igazságok), csak képek, érzelmek, emóciók, testi érzetek, vágyak és asszociációk vannak. Az absztrakt fogalmakat csak akkor „érti”, ha a tudat összeköti az élményeket, tehát képpé, érzelemmé, asszociációvá alakítja őket. A tudatalatti nem fogalmakból, hanem élményekből építkezik.

Másik módszer, ha az egyenes szuggesztiót használunk, és a tudatalattival nem azonosulunk. Hatása lehet hosszútávú vagy ideiglenes, ahogy akarjuk. Ezzel hipnózist is eredményezhetünk. Úgy beszélünk a tudatalattival vagy asztális részünkkel, mint valaki mással, hangosan és

hagyjuk, hogy ő ezt maga szuggerálja. Szintén akarat nélkül minden erőltetés nélkül dolgozunk. Ezt kiterjeszthetjük azzal, hogy a tükörben saját képünkhöz beszélünk, amit nem fizikai hanem asztrális képünknek tekintünk.

Azt is megtehetjük, hogy a szuggesztiót a jövőre vonatkoztatjuk, például valamilyen esemény bekövetkezte után, annak hatására történjen meg valami.

Kiegészítés: hit, fantázia és akarat, Emile Coué gondolatai szerint

A tudat és a tudatalatti körülbelül úgy aránylanak egymáshoz, mint 1 a 10-hez.

Három törvény saját magunkról:

- 1. Minden elképzelés, minden gondolat, ami képes betölteni minket, meg fog valósulni, amennyiben a megvalósulása emberileg lehetséges.
- 2. Ha az akarat és hit szemben állnak egymással, akkor mindig az akarat marad alul és a hit győz bennünk.
- 3. A pozitív hit és a fantázia egyesítése az akarattal, az erők megsokszorozását jelenti, de önmagában az akaratkényszer (túlzott akarás) blokkoló hatású.

Az autoszuggesztió titka, hogy meg kell fogalmazni tudatosan, mit akarunk, és vágyat kell ébresztenünk magunkban. De nem kell erővel akarni, mert akarat nélkül dolgozunk a tudatalattival. Csak gyermeki egyszerűséggel hinni kell, akarat nélkül. Mit szeretnénk és mire vágyunk. Fontos tudni, hogy gondolataink az nem a szellem. Csak a szellemnek és a tudatalattinak van hatalma az anyag felett. Amire lelkünk vágyódik, azt a tudatalatti realizálni fogja. Hitünket pedig a szellem képes realizálni. Olyan dologra kell öszpontosítani, hogy valami egyre erősebben legyen (affirmáció), fantáziánkat is bevetve, és ezt ismételgetni önmagunknak. Ha van bennünk ellentétes hit (ami a félelmünk és kétségeink alapja lenne), akkor azt kell mondani, hogy az már nincs, nem létezik vagy elmúlik. Nem kell és nem is szabad harcolni ellene akarattal.

Csak ki kell jelenteni gyermeki hittel, hogy mit akarunk és minek örülünk, mire vágyunk, ismételgetve. Ez a nagy MOST titka, az autoszuggesztió esetében. A tudatalatti számára azonnali vágyat kell keltenünk a lélekben (meg kell lepni, nem betervezni, szinte parancsoló módon), a szellemnek pedig hitünket és bizalmunkat kell átadni. Bízni és hinni kell szellemünkben, illetve a megvalósulásban, minden belső ellentét nélkül, teljes egyszerűséggel, mintha már meg is valósult volna. Ezzel egy folyamat indul el, ami célba visz minket, és efelől semmi kétségünk nem lehet. Ápolva hitünket, mindent megvalósíthatunk általa.

Hogyan tud ellenségünk lenni a tudatalatti?

Ennek megértéséhez a tudatalatti működését kell megfigyelni, ami mérlegeli mindazt, ami már a lélekbe van, mint megszokott forma. Az akaratunkat összeveti a jól bevált és már megszokott állandósult mintázatokkal. Ezzel a tudatalatti, elsősorban az alvás alatt aktív, mindig a megszokott üzemmódra igyekszik visszaállítani minket. Ha teret és időt kap a megvalósuláshoz, akkor akaratunk ellen mehet, ha az nem egyezik meg a megszokott már "bevált" formákkal, vagy ha az nincs összhangban "lelkünk" vágyaival. Arról nem is beszélve, hogy a tudatalattiban nagyon sok rendezetlenség és ellentmondás (hamis felfogás és ezekhez kötődő érzelmi erők) is jelen lehetnek, melyek gyakran egymásnak is ellentétei. Apollónios szerint ezek a mi belső démonaink, melyek gátolják tisztánlátásunkat, mert a tudat alatt fejtik ki hatásukat, ehhez érzelmi erőket (érzelmi benyomásokat, érzelmi ködöt) használva fel.

Belső démonjainkat illetően, egy konkrét példát említek meg, a jobb megértés érdekében: Egy hölgy (akit gyerekkoromtól jól ismerek) elmesélte nekem egy fiataalkori, többször visszatérő álmát. Ez a fiataalkori álma a szexualitással volt kapcsolatos. Álmában a

szerelme bezárta őt egy szobába, majd megkötözte és ezután egymással szeretkeztek. A hölgy még a mai napig sem értette meg ezt az álmot teljesen. Ehhez tudni kell, hogy fiatalkorában igen erkölcsös nevelésben részesült, ami erősen elutasított mindenféle szexualitást. Persze a szerelem átélése a szexuális vágyait is fokozta, amit tudata teljesen elutasított, ezért a tudatalatti úgy valósította meg vágyait az álomban, hogy a hölgynek ne kelljen ezzel tudatosan egyetértenie, ne kelljen önmaga előtt szégyelnie magát. Ezért kedvese rázárta az ajtót, nem volt lehetőség a tiltakozásra. A hölgynek nem kellett tudatosan egyetértenie saját vágyaival, tehát nem kellett önmaga előtt szégyenkeznie saját vágyai miatt, de mégis átélhette vágyai megvalósulását az álomban. Persze ez az álom sok problémát is okozhatott volna lelki fejlődésében, például azt, hogy később inkább agresszív férfiakhoz vonzódjon, vagy a párkapcsolatban bizonyos erőszakot is kívánatosnak tartson stb. Sok más példát is meg lehetne említeni, de úgy gondolom ez az egyszerű eset mindenki számára könnyen érthető, ami segítséget nyújthat felismerni más bonyolultabb tudatalatti hatásokat is. Ebből a példából jól látható, hogy érzelmi világunk sokszor nem logikus, illetve sok ellentmondást is rejthet, melyeket tudatosan fel kell tárnunk önmegismerésünk által.

Az élő ideák születése

Itt szabad fordításban idéznék néhány fontos gondolatot Franz Bardon előadásából:

Az ideának élőnek kell lennie: az élő ideának egész lényünket kell áthatnia, úgy kell bennünk megvalósulnia, mint egy élő, individuális lénynek, aki bennünk él, **mint önálló lény**, aki szolgálatunkban áll. Az elméleti tudás itt csak ingerként hat, vágyat ébreszt. Az embernek azonban nem vágyakozó szűznek kell lennie, hanem szerető, kényeztető anyának, aki fájdalommal szüli meg gyermekét, életet adva neki. Tőlünk független, de akaratunknak alávetett gyermek (az idea vagy hit), amelyet aztán az értelmünk irányít.

Az értelem (az intellektus) az apa, a vágy az anya. Az akarat a családi kötelékek irányító befolyása.

Egyedül az értelem, tudatos lelkünk élő és női vágya nélkül, csak a valóság nélküli lehetőséget fedezheti fel, de amikor a **tudatos lélek** működésbe lép, akkor anyaként működik, élő eszmét (hitet) szül (lásd Jelenések 12:1-6), amely úgy fejlődik, mintha az anyaméhben lenne. Ez a lény azután a kellő időben megszületik, és valóságos lénné válik, amely abból az erőből (szeretetünkből) él, amelyet adunk neki.

A lélek (a nő) a szellem (a férfi) iránti szerelemből anyává válik, és az ideát táplálni fogja. A férfi princípium tehát meghatározza, elindítja, és a női princípium hozza létre.

Láthatjuk ebből, hogy az ember fizikai életre való születése minden részletében megegyezik az itt leírt folyamattal.

A mágikus hatalom titka valójában a **szexualitás** problémája. A teremtés és a megtermékenyítés, ahol a mentális rész az érzelmi résszel megalkotja a harmadikat, a hitet vagy ideát. Az apa a tudatos akarat és az anya pedig az érzelmi (asztrális) oldal, akiben a gyermek megszületik. Ha a további kapcsolatunkat ápoljuk, harmonikus

szeretetteljes módon, akkor a hit vagy idea kibontakozik bennünk és **általa bármit megtehetünk**. (Viszont, ha nem szeretettel ápoljuk a kapcsolatot, akkor a megszületett gyerek ellenünk fordulhat.)

Egy idea csak akkor születik meg, ha átmegy a lélek (asztrális) síkon, és lelket kap. Csak így válik élővé. Ezért mondja Bardon: „Az értelem önmagában csak a valóság nélküli lehetőséget fedezheti fel.”

"Az ember bármit megtehet és elérhet, amit csak akar.
Viszont valóban akarni csak olyat tud, amiben hinni tud." (Franz Bardon)

7

Kapcsolódó cikk: [A "NEM" szó és a tudatalatti programozása, hipnózis](#)

www.72.sk